

respektabelt, og jo lettere en Sag man forsvarer, desto lettere gaar det (Afbrydelse).

Formanden (Høgsbrø): Jeg maa bede ærede Medlemmer om ikke at afbryde Taleren.

Solstein-Ledreborg: Nu er dette som sagt stadig dette Things Mening, og den er den samme, som den altid har været, ikke blot i dette Thing, men i hele Rigsdagen. Folkething og Landsting have i gamle Dage vedtaget en Fællesudtalelse, som gik i denne Retning, en Udtalelse, som kom fra begge Thing, og som gik ud paa, at en saadan Lov hører op at eksistere, naar den forkastes, selv om den er indbragt ved privat Initiativ. Det var altsaa in confesso, den Gang den Lov forelagdes, der løb som den nu eksisterende midlertidige Finantslov, og selvfølgelig kunde der ingen Forkastelse finde Sted. Hvad var det, som forelaa? Der forelaa et Forslag om en midlertidig Bevilling, fremsat af Regjeringen, og skulde vi have forkastet det, skulde det jo have været Udtryk for den Betragtning, at vi hverken vilde give Regjeringen en midlertidig eller en endelig Finantslov. (Afbrydelse.) Ja, naturligvis, det er simpel Logik, som fører til dette Resultat, det kommer man ikke fra. Men hvorfor skulde vi gjøre det? Vi have til enhver Tid fastholdt, at det er Regjeringens Skyld, at vi ere komne ud i den nuværende Konflikt, fordi den ikke vilde sørge for en midlertidig Finantslov i 1885, i 1886 og igjen i 1887. Det vilde være en ren Absurditet, om dette Things Flertal, der stadig hæveder dette, at Skylden for, at vi ere ude i de provisoriske Tilstande, er Regjeringens, fordi den har hindret midlertidige Finantsloves Vedtagelse — den har hverken forlangt eller gjort Sit til at faae midlertidige Bevillingslove — nu skulde gaa hen og nægte at ville behandle en midlertidig Bevillingslov. Det vilde være den reneste Selvmordsigelse. Nei, selvfølgelig lagde vi ikke en saadan midlertidig Bevillingslov Hindringer i Veien, vi gjorde, hvad der dengang rimeligt burde gjøres, vi lod den midlertidige Bevillingslov gaa i Udvalg for at se Tiden an, om der kunde være Anledning til at antage, at der vilde komme noget Andet end indbyrdes Strid og Kjævl ud af en Behandling af den. Jeg gjentager, at en Fornægtelse af Regjeringsforlaget om en midlertidig Bevillingslov for 1885, hvilken det ærede Medlem, der sidder foran mig (Thomsen), roste som et Tegns paa Regjeringens Smødekøkken, vil ikke have nogen som helst Interesse. Det vil kun vise, at Re-

gjeringen slet ikke vil have en midlertidig Bevillingslov, og hvor interessant det end kan være at se dette en Gang, indser jeg dog ikke Fornøielsen af at se det hvert andet Aar. Om dette var Folkethinget ikke i Tvivl i Fjor, og det er en fuldstændig Misforstaaelse, at Thinget nogensinde har sendt en provisorisk Finantslov i Udvalg. Thinget staaer derfor i Aar, som det stod i Fjor, og dersom man vil ramme den Holdning, vi indtage, maa man ramme den paa anden Maade end ved formelle Grunde.

Den maa rammes paa den Maade, som det f. Ex fra den ærede Minister og ogsaa fra anden Side er bleven gjort gjældende, at vi gjør en Forhandling umulig. Det er en reel Indbending, som jeg forstaar, og som jeg skal komme noget ind paa. Den ærede Minister sagde, at den første Betingelse for en reel Forhandling var at skaffe den fornødne Tid, og han kunde ikke erkjende, at man virkelig vilde Forhandling, naar man slog dette Forslag ihjel, medmindre man skaffede den fornødne Tid, thi, sagde den ærede Minister, den, der siger: „jeg vil forhandle“, men samtidig foretager en Handling, hvorved der i alle Tilfælde sker en Standsning af Forhandlingerne, han vil ikke virkelig forhandle. Nu skal jeg dog tillade mig at udtale, at jeg tvivler i høj Grad om, at det har været den ærede Conseilpræsidents Mening. Thi det er ikke mere end et Aar siden, at den ærede Minister selv, efter gjentagne Gange baade gennem sin egen Mund og ved sine Kolleger at have erklæret, at der ikke var Noget, der tørsted mere efter Forhandling end han, foretog en Handling, som gjorde enhver Forhandling umulig. I det Dieblis, vi havde begyndt paa Forhandlingerne, opløste han jo nemlig Rigsdagen og spildte 2 Maanedes. Enten havde den ærede Minister i Fjor ingen Skyld, og saa var den Udsættelse, han bevirkede, ikke noget Tegns paa, at han ikke ønskede Forhandling, og saa er det heller ikke et Tegns derpaa, hvad vi gjør i Aar, eller ogsaa vilde han ikke Forhandling. Et af To maa være Tilfældet. Men jeg tror ikke, at denne Betragtning slaar til. Regjeringen maa huske, at det er den selv, der er Skyld i Udsættelsen og Standsningen, det er sandelig ikke os. Det er en Selvfølge, at vi maa stemme ganske som før, og det maatte jo Regjeringen ogsaa godt vide, thi at den skulde være saa ophøiet over den øvrige dødelige Verden, at den slet ikke skulde ane, hvad der foregaar udenunder den, det kan jeg dog ikke tro. Regjeringen maatte jo dog kunne sige sig selv, at naar